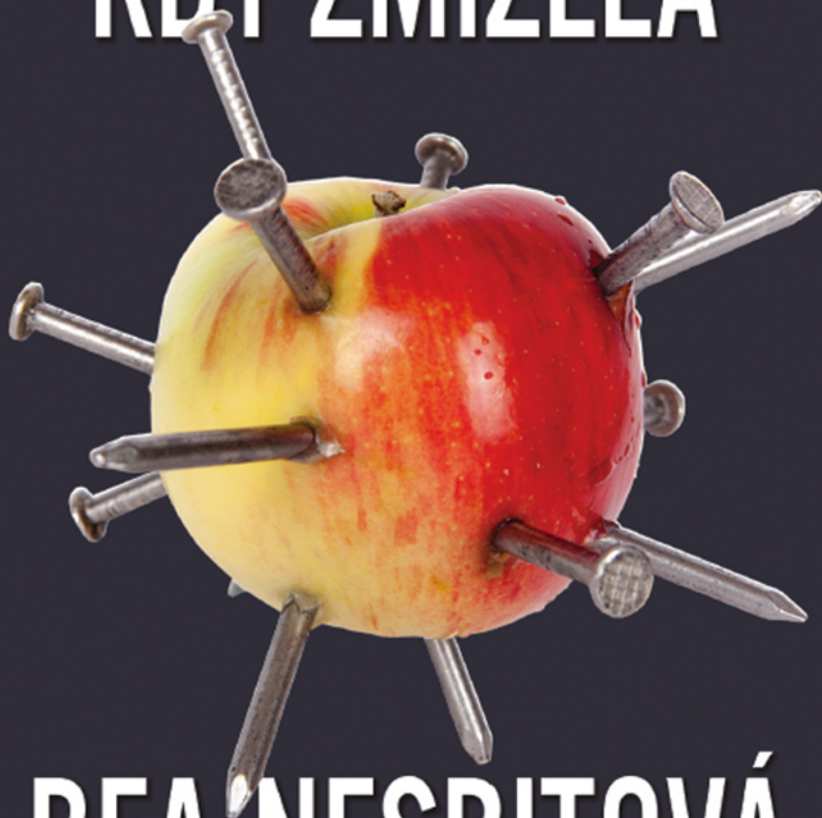

JOANNA SCHAFFHAUSEN

NOC, KDY ZMIZELA

BEA NESBITOVÁ

Někde blízko číhá smrtelné nebezpečí

Joanna Schaffhausen

NOC, KDY ZMIZELA BEA NESBITOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

THE VANISHING SEASON

Text Copyright © 2017 by Joanna Schaffhausen

Published by arrangement with St. Martin's Press

Translation © Roman Lipčák, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-014-7 (pdf)

Joanna Schaffhausen

NOC,
KDY ZMIZELA
BEA NESBITOVÁ

Přeložil Roman Lipčák

*Matce a otci,
kteří mě vychovali
v domě plném nádherných knih*

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji Americké asociaci autorů detektivek a nakladatelství St. Martin's Press za to, že sponzorují cenu za debut v žánru kriminálního románu, i za to, že dali příležitost mé knize. Poděkování patří i ředitelce nakladatelství Minotaurus Kelley Raglandové za odpovědi na desítky dotazů nezkušeného nováčka a hrdinné redaktorce Elizabeth Lacksové, která mě vedla svou zkušenou rukou. Velký dík náleží i mé agentce Jill Marsalové za neocenitelné rady, nápady a podporu.

Ukazuje se, že nemám-li čtenáře, kterým bych se zodpovídala, slova zůstávají napevno uvězněná v mé hlavě. Jsem vděčná svému nemilosrdnému čtenářskému beta-týmu za to, že mě přiměl ke psaní. Za zápal, uvážlivou kritiku i otázky, kterými jste mi pomohli, jsem vděčná vám všem: Julii Kline Benamatiové, Katie Bradleyové, Stacii Brooksové, Ronymu Camilleovi, Ethanu Cusickovi, Rayshellu Reddick Danielsovi, Michelle Farleyové, Jasonu Grenierovi, Suzanne Hollidayové, Shannonu Howlovi, Katie Hullové, Jacondě Kearseové, Robbiemu McGrawovi, Kimberly Mooreové, Tali Kastnerové, Michelle Kieferové, Rebecce Gullotti LeBlancové, Jill Svihovecové, Dawn Volkartové, Michelle Wegerové a Paule Woolmanové. #Team-Bump jede dál!

Můj nehynoucí vděk a díky patří Amandě Wildeové: za těch téměř dvacet let, co se kamarádíme, se stala spolupačatelkou všech zločinů, které zrodila moje představitost, a jako jediná redigovala všechny pracovní verze tohoto románu. Má milá, jsi vzácný poklad.

Ráda bych poděkovala i týmu prarodičů, který mi umožnil najít si čas na psaní: Brianovi a Stephanii Schaffhausenovým a Larrymu a Cherry Rooneyovým.

A konečně z celého srdce děkuji všem dobře naladěným duším, které se mnou sdílejí střechu nad hlavou: Garrettu Rooneymu, mé skálopevné opoře, lásce a jedinému čtenáři, který mě smí obtěžovat i v noci, a naší mudrlantské a rozpustilé dceři Eleanor, jež má větší smysl pro spravedlnost než většina dospělých, které znám.

Před čtrnácti lety

Je příliš tma na to jít ven, ale spát se nedá, protože je moc vedro. Otevřeným oknem se ke mně linou zvuky letní noci: smějící se mládež, pleskání míče o dlažbu. V dálce nařikají sirény. Ležím v rozmáchlé pozici Ježíše na kříži, aby se jednotlivé části těla navzájem nedotýkaly, ale moje kůže se i tak propaluje do prostěradla. Vstanu, pokradmu sejdu do přízemí a vyjdu ven do stojatého vzduchu. Město celý den vstřebávalo sluneční záři a z betonu teď vyzařuje horko.

Courám se po okolí, ale nikoho známého nepotkávám. V oknech nade mnou se točí větráky, zaslechnu útržky hádky i zvuků linoucích se do noci z televizorů. Jack a Lindsay Bierenbaumovi jsou v sobě. Zastavím se ve tmě pod jejich oknem a v té chvíli poprvé spatřím tu dívku na kole. Má na sobě hodně krátké kraťasy a dlouhé vlasy stažené do ohonu za ní vlají, jak jede k osvětlenému parku na druhé straně ulice.

Už je skoro tam, když ji dojede auto. Ve světle pouliční lampy jsou jako na jevišti a ze mě se stává divák. V autě sedí jakýsi muž a povídá děvčeti něco, co neslyším. Gestikuluje, asi se ptá na cestu. Dívka seskočí z kola a ukazuje dál ulicí, ale řidič nepokračuje v jízdě. Vystupuje z vozu. Vidím, že v ruce drží nějaký hadr, a napadá mě, že je to asi kapesník, kterým si otírá pot.

Mýlím se.

Děvče se chvíli brání, když jí přitiskne tkaninu na ústa, a pak mu bezvládně znehybní v náruči. Nacpe ji na zadní sedadlo vozu a udělá to tak rychle, až mám dojem, že se mi

to zdálo. Přimrazilo mě to na místě, ohromením se nemůžu hnout. Zahlédne mě, když nakládá dívčino kolo do kufru. Naše pohledy se přes ulici setkají. Pořád stojím bez pohnutí.

Dlouho na mě upřeně hledí a pak zvedne prst ke rtům.

Trhnu sebou, když se ozve bouchnutí dveří auta. Odjíždí a já ho znovu spatřím až o hodně později, ve zprávách, kde spolu s ním vidím i obličeje dalších zmizelých mladých děvčat.

Od chvíle, kdy jsem ho poprvé spatřil, mám celou tu dobu v hlavě jeho podobu, to, jak si tiskne prst ke rtům. Vidím, jak nakládá tělo té dívky do auta, jako by bylo z hadrů. *Pšššt. Nikomu ani slovo.*

Nikdy nikdo se o tom ode mě nedozvěděl.

Současnost

Ellery Hathawayová se vynořila z párou zamžené koupelny, dosucha si vyfrotýrovala vlasy, spěšně se oblékla a byla připravená k odchodu, ale Sam se pořád ještě válel v hrubém povlečení na rozvrzané matraci postele v motelu. Pokaždé se chtěl ještě trochu zdržet, dát jí ještě jednu pusu. Byla to jedna z věcí, které se jí na něm protivily. „Už je skoro půlnoc,“ připomněla mu a přehodila mokrou osušku přes opěradlo laciné motelové židle. Pokoj se jako vždy topil v přítmí, protože nechtěla, aby ji viděl úplně nahou. Vedly ji k tomu spíš praktické důvody, než že by ho chtěla dráždit, ale čím větší zdrženlivost projevovala, tím víc ji chtěl. Teď už měla jeho plnou pozornost.

Odkulil se k nočnímu stolku, aby si připjal náramkové hodinky, ale k tomu, aby vstal a oblékl se, se stále neměl. „Už je červenec. Připadá mi, jako by Den obětí války byl teprve včera.“

Přešla k oknu a vyhlédla do dusné noci. Ve tmě černé jako uhel se tyčily stromy. Štěrkem vysypané prostranství se táhlo něco přes tři metry za motel, pak začínal hustý les a v něm se skrývala neviditelná stvoření. „Brzo unese další,“ prohodila. „Stejně jako loni. A my jsme nepodnikli nic, abychom tomu zabránili.“

„Proboha, Ellie. Nezačínej s tím zas.“ Posadil se a natáhl si kalhoty. „Dohodli jsme se přece, že už to necháš být.“

Opřela si čelo o okenní sklo rozvibrované letitou klimaticzní jednotkou, která se namáhala hned pod ním, a cítila, jak jí hukot proniká do žil. „Tři lidé zemřeli,“ shrnula spíš

pro sebe než pro Sama. Ten to od ní vyslechl už tolikrát, že to nemusela zrovna v téhle chvíli opakovat. Naposled se na to téma bavili asi tak před víc než půl rokem – on byl tehdy náčelník a ona nižší strážní důstojník. Tehdy ji neposlušoval, ale to se mohlo změnit, protože teď nabízela něco, co chtěl.

Do půl těla nahý přistoupil k oknu. Dlouhé končetiny měl v pohybu sladěné. To byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily. „Nemáme žádný důkaz, že by došlo k vraždě,“ upozornil ji. „Víš to stejně dobře jako já. Dokonce ani nevíme, jestli jsou mrtví.“

„Jsou.“ První z nich, devatenáctiletá Bea Nesbitová, zmizela před třemi lety někde mezi Woodbury a Bostonem, kam chodila do školy. Tehdy se do vyšetřování zapojila státní policie a Ellery za to byla vděčná. Byla v místním policejním sboru teprve sedm měsíců a Nesbitovy v té době ještě neznala. Uplynulo deset dnů, Bea byla stále pohřešovaná a Ellery dostala poštou první přání.

Stála u okna se svěšenými rameny a Sam jí po nich jemně přejel prsty. „Je docela běžné nechat předešlý život za zády a neohlížet se.“

Ucukla před jeho dotykem. Nikdo jí nemusel vysvětlovat nutkání zmizet, když sama už déle než deset let neviděla svoje vlasy v přirozené barvě. Poslední dobou je měla obarvené do praktického tmavě ořechového odstínu; když doma splachovala zbytky přelivu do bílého porcelánového umývadla, barva jí připomínala zaschlou krev.

Sam měl černé vlasy s poctivým popraškem pepře a soli. Byl o dvaadvacet let starší a pracoval se služebním žebříčkem v Bostonu, aby pak přijal místo policejního náčelníka v malém městě Woodbury, kde inteligencí strčil všechny ostatní policajty do kapsy. Ellery byla ve zdejším policejním sboru jediná ženská, což v osmičlenném obsazení nebyl žádný zázrak, ale znamenalo to, že se i při Samových značných schopnostech vyznačovala něčím, co jemu chybělo.

„Bea Nesbitová, Mark Roy a Shannon Blessingová jsou mrtví,“ připomněla mu a otočila se k němu, aby mu ta slova mohla sdělit do očí. „Jestliže nic nepodnikneme, během následujících čtrnácti dnů k tomu výčtu přibude další jméno.“

Budeme jednat s další truchlící rodinou, které nebudeme moct dát žádnou odpověď. Tohle chceš?“

„Co bych podle tebe měl dělat? Tyhle případy už přece prošetřilo jak naše oddělení, tak i jiné složky. Nemáme mrtvé, nemáme důkazy, schází jakýkoli náznak, že vůbec došlo ke zločinu. Já tě neberu na lehkou váhu, Ellie, ale k tomu, abych se do něčeho pustil, potřebuju něco víc než jen tvůj pocit.“

Cítila, jak jí planou tváře, a odvrátila se. Alespoň že to nenazýval ženskou intuicí. Vedle toho, co uváděly vyšetřovací spisy, měla jen jeden důkaz a ten byl zamčený u ní doma v šuplíku prádelníku, v obálce, aby se na ty pohlednice k narozeninám nemusela dívat, pokud je vyloženě nehledala. Ostatně na nich nebylo moc co k vidění. Uměla si představit, jak by se asi Sam tvářil nechápavě, kdyby mu je ukázala a pokusila se vysvětlit, co znamenají.

To není důkaz ničeho jiného, než že jste o rok starší. Blahopřeju, policistko Hathawayová. Stárnete stejně jako všichni ostatní.

Možná kdyby mu vyprávěla o těch jiných narozeninách, co měla před lety, pak by třeba pochopil. Musel by začít jednat. Ale možná by se na ni díval jen v hrůze a s politováním. Na každý pád, jakmile by se mu svěčila, už by se to nedalo vzít zpátky.

„Mohl bys ty případy znovu otevřít,“ navrhla a snažila se mluvit vyrovnaně. „Podívat se na ně z nového úhlu. Kdyby se nám povedlo zjistit, co měly oběti společného, mohli bychom pachateli zabránit, aby unesl další.“

„Jsi jediná, kdo se domnívá, že je něco spojovalo.“

„Tak mi svěř vyšetřování.“ Bojovně k němu pozvedla bradu, aby lépe čelila odmítnutí. V sestavě oddělení byl jen jeden detektiv – a rozhodně to nebyla ona.

Ze Samova výrazu vyčetla beznaděj a pak soucit, což bylo ještě horší. Sotva znatelně zavrtěl hlavou. „Víš, že to nejde.“

„Dobře. Tak jo. Jen to na mě pak nesváděj, až ti nahlásí dalšího pohřešovaného.“ Přešla pokojem, aby si obula služební boty.

„A co si počneš, když se nic takového nestane? Na co se zaměříš pak?“

Zvedla k němu oči. „Chceš tvrdit, že bez toho nemůžu být?“

Neuhnul pohledem. „V koutku duše možná opravdu ne. Přiznej si to, Ellery. Vyžíváš se v dramatických situacích.“

„Tak to teda ne.“ Rázně boty zašněrovala a postavila se. „To ty máš tendenci vždycky všechno komplikovat.“

Pokusila se kolem něj projít, ale chytil ji za paži. „Zůstaň,“ promluvil skoro šeptem a prsty jí sjel po jizvách k utlétému zápěstí. „Můžeme si o tom promluvit.“

Zvrátila ruku tak, aby se dotkli prsty, ale do očí se mu nepodívala. „Jeď domů, Same. Julia se bude divit, kde jsi tak dlouho. Uvidíme se ráno, ano?“

Beze slova ji pustil a ona vyšla do sálající noci. Z korun vysokých borovic k ní promlouvali zde žijící živočichové; mířila ke svému nákladáčku a pod nohama jí křupal bílý šterk. Ve vlhkém ovzduší Nové Anglie se jí tričko lepilo na upocenou pokožku. Ellery se zastavila s rukou na dveřích auta a přejela zrakem po řídkém okraji lesa. Vybrala si tuhle poklidnou výspu, protože ležela na hony vzdálená od velkoměst kypících tisíce lidí. Když na stanici nebylo moc co na práci, což upřímně řečeno povětšinou nebylo, kolegové se sesedli a debatovali, co by dělali, kdyby se v jejich ospalém maličkém Woodbury stalo něco opravdu hodně závažného. Například bankovní loupež, kdyby snad někoho při návštěvě titěrného centra, kde se nalézala lékárna, pošta a pár obchodů, náhodou napadlo, že by ze zdejší banky vyrazil nějaký ten milion. Hoši v uniformách byli přesvědčení, že by neřády dopadli dřív, než by na útěku překročili hranice města. Sam věděl své, uculoval se, když poslouchal, jak se kasají, a snažil se přes služebnu zachytit její pohled, aby na ni posměšně mrkl, ale Ellery před jeho očima vždycky uhnula. *Raději si o nic takového nekoledujte*, říkala si.

Teď se vyhoupla do auta a zapnula telefon. Zcela temnou kabinu strašidelně osvětlila matná záře displeje. Zmeškané hovory a esemesky dokládaly, že se v uplynulé hodině musela neobyčejně zvýšit její obliba. Volala jí matka, ale vzkaz nenechala. Nad textovkou od Bradyho se musela usmát: *Dnes se narodilo 6 koťat. Na rukou mám jen drobné škrábance, ale bolí jako čert. Pošlete posily!* Úsměv jí ale přešel, když si všimla

dalšího zmeškaného hovoru a vyslechla vzkaz, který volající zanechal. „Už se zase perou, prosím, rychle přijďte,“ šeptal mladý vystrašený hlas z hlasové schránky.

Ellery odhodila mobil a vyrazila z parkoviště motelu tak prudce, až štěrka odletoval od pneumatik. Nenamáhala se zabrzdit a zavolat zpátky, protože z časového údaje vzkazu vyrozuměla, že se opozdila o třiadvacet minut. Naštěstí už bylo tak pozdě, že byl nulový provoz, takže městem projela v rekordním čase. Sjela z hlavní silnice. Kolem panoval klid, v domech, zastrčených poměrně daleko od vozovky, se nesvítilo. Průměrný obyvatel Woodbury sice neměl moc peněz, zato měl hodně čtverečních metrů. Ten stav se promítl do velkých zarostlých pozemků oddělujících malé zchátralé domky, jaké se ve velkém stavěly po druhé světové válce. Od té doby tu stály, jeden jako druhý se stejnými markýzami vyšisovanými sluncem, za ta léta zkrabatělými, a nikdo je nezveleboval. Ellery přibrzdila, protože se blížila k cíli, a světla vozu zachytila oprýskaný nátěr bílého laťkového plotu a dětské jízdní kolo pohozené na přední zahrádce.

Z otevřených oken proudilo žlutavé světlo, ale Ellery neviděla, že by se uvnitř něco hýbalo. Vypnula motor a v nastalém tichu se jí hlasitě rozbušilo srdce, protože si dovedla představit konflikt, k němuž se schylovalo. Z náplně její jinak rutinní práce patřily právě domácí spory k nejnevyzpytatelnějším. Soustředila se sice na to, aby Sama pohnula k činu v případu trojice pohřešovaných, ale k poslední oficiální vraždě došlo ve Woodbury v roce 1983, kdy Tom Pickney zastřelil svého bratra Terrance poté, co zjistil, že mu chodí za ženou.

Panovalo sice dusné vedro, Ellery však ze země u vedlejšího sedadla vylovila bundu se znakem policejního oddělení Woodbury, a než se vydala k domu, z uzamčené schránky v palubní desce vyndala i služební revolver. Ostře zaklepala na dveře se síťovou výplní a masivní vnitřní dveře se téměř okamžitě otevřely, jako by na ni za nimi někdo čekal. Mohutná postava Darryla Franklina vyplnila skoro celý dveřní rám, takže zakryla veškeré světlo a nebylo vidět, jestli za ním někdo stojí. „Co chcete?“ Hrbila se před ním a on se na ni mračil z výšky.

„Hlásili nám výtržnost ve vašem domě, pane Frankline.“

„Cože? Kdo vám co hlásil?“ Přejel pohledem po domech v sousedství, ale ulice byla temná a vládl v ní klid. „Nevidím, že by byl někdo venku.“

„Nezáleží na tom, kdo nám volal. Chci vidět Rosalii a Annu.“

Páchl potem a alkoholem, měl odulý obličej a nesoustředěný pohled. Chvilí nad jejím požadavkem uvažoval a pak se doširoka zazubil, ale nic přátelského v tom úsměvu nebylo. „Tady k žádné výtržnosti nedošlo,“ prohlásil a odmlčel se, aby se napil piva z plechovky, kterou třímal v ruce jako lopata. „Běžte domů, Ellie. Holka jako vy by se neměla tak pozdě potulovat sama venku. Mohlo by se vám něco ošklivého stát.“

Ellery se napřímila a ruku zlehka položila na pouzdro s revolverem. „To bylo oficiální oznámení, pane Frankline. Dobře víte, jak v takových případech postupujeme. Nemůžu odejít, dokud neuvidím Rosalii a Annu.“

„Tohle je můj dům. Vyznám se v zákonech. Bez soudního příkazu vás dovnitř nemusím pustit.“ Lehce se při těch slovech zakymácel a pivo z plechovky vyšpláchl na pruh dlažby mezi nimi.

„V tom případě odjedeme všichni do města na stanici a tam to vyřeší náčelník. Velkou radost z toho, že ho budíme v tuhle hodinu, mít nebude.“ Ve skutečnosti se Sam nejspíš právě v tuhle chvíli tiše vkrádal domů, ale Ellery tu představu rychle zahnala z mysli.

Z Franklina vytryskl proud nadávek, ale ustoupil stranou natolik, aby mohla úzkou mezerou vejít. Překročila práh domu a otřela se přitom o propocené bavlněné tričko, které Franklinovi zakrývalo pivní pupek. V domě panovalo nepřírozené tíživé ticho, jež obvykle přichází po výbuchu násilí, jak Ellie znala ze zkušenosti. Popošla po prošlapaném koberci. Televizor v obývací místnosti hrál, ale zvuk měl ztlumený. Těžký vzduch ve stísněném prostoru byl prosycený kouřem z cigaret a zápachem po snědené večeři, která musela sestávat z něčeho tučného, paprik a cibule. Elliin pohled sklouzl z hnědé pohovky s čalouněním z umělého vlákna nacpané

skoro až k prasknutí a polštáři léty používání slehnutými na jednu stranu k polohovacímu křeslu La-Z-Boy s propálenou dírou v područce a k vyhloubenině velikosti pěsti ve stěně za ním. Promáčkliny si Ellie všimla už posledně, když tu byla takhle pozdě v noci.

„Rosalie? Anno? Jste tu? Tady je Ellie Hathawayová.“ Po těle jí přeběhlo zamrazení, protože stále nic nenasvědčovalo tomu, že jsou v domě všichni naživu, a Franklin jí stál v cestě ke vstupním dveřím. Dbala na to, aby na něj viděla aspoň koutkem oka, jak upíjí pivo a předstírá nezájem.

Po několika napjatých vteřinách se zpoza rohu pokoje přišouraly Rosalie Franklinová a desetiletá Anna. Rosa objímala dceru kolem ramen a pohled klopila k zemi. Ellie i z pěti metrů viděla, že Rosalie má opuchlou levou tvář. „Policistko Hathawayová, takhle pozdě v noci jste sem nemusela jezdit.“

„Není vám nic?“ zeptala se Ellie a přistoupila blíž, aby si lépe prohlédla pohmožděninu.

„Ne, není.“ Rosalie se od Ellery odvrátila a skryla obličej za prameny tmavých vlasů. „Měla byste jít.“

Franklin otevřel sítové dveře tak prudkým úderem, že narazily venku do zábradlí, a ženy sebou leknutím trhly. „Jo, měla byste jít. Vidíte, že jim nic není.“

„Hned to bude.“ Ellery ta slova adresovala spíš Rose a Anně než Darrylovi. „Pojďme na chvíli před dům, já, vy a Anna.“

Vedla je obě ke dveřím a byla si jistá, že Rosalie nebude nic namítat, i když má strach, protože něco podobného prožívala každý den, každický den se podrobovala příkazům, které šly proti jejím vlastním zájmům. Ellery pocítila mírnou výčitku, že využívá Rosaliiny slabosti, ale v jedné místnosti s Franklinem, který přešlapoval z nohy na nohu jako býk na pastvě, neměla šanci ji přesvědčit, aby podala trestní oznámení.

U dveří jim Franklin rukou silnou jako pařez zablokoval cestu. „Nák nemám chuť vás pustit ven,“ prohlásil rozhodným tónem.

„V tom případě vysílačkou nahlásím, že jste zadržel policistu jako rukojmí. Za takový čin si posedíte hezky dlouho ve vězení.“

Všichni zůstali stát jako přibití a Franklin zvažoval, co právě slyšel. Nakonec nechal paži klesnout a pustil je ven. Ellery vydechla úlevou, když se dostali na čerstvý noční vzduch. Rosalie i Anna byly obě naboso, Anna na sobě měla župánek s motivem disneyovské princezny, který jí byl krátký, a Ellery je tedy dostrkala přes napůl uschlou travu na kraj trávníku. Franklin zůstal stát u domovních dveří, mlčel, ale jeho dlouhý stín se táhl daleko z domu. „Co se tu dnes večer stalo, Roso?“ zeptala se Ellie tiše.

„Nic,“ odvětila Rosalie důrazným tónem, objímala se pažemi a zírala jí kamsi přes rameno. „Nic se mi nestalo.“

„Uhodil ji, protože chtěl k večeři tacos, ale máma dneska neměla čas nakoupit.“

„Anno!“

„Je to pravda.“ Holčička si založila ruce na prsou a zadívala se na matku.

„Není to pravda. Jen se zlobil, protože mu šéf tenhle týden osekával pracovní hodiny,“ vysvětlovala Rosalie naléhavým šepem.

„Minule to bylo proto, že ho zlobila záda,“ připomněla jí Ellery. „Čím to zdůvodní příště?“

„Vy to nechápete,“ zamumlala Rosalie. Ramena jí poklesla a hleděla vytrvale do země. Ellie se zadívala stranou k pouliční lampě, kolem níž vířivě poletoval hmyz, protože věděla, že by stačilo vyhrnout si rukávy, odvést ji na světlo a ukázat jí jizvy. *Já jsem si vydupala normální život*, řekla by jí, *a vy máte taky šanci*. Snad by ji potom Rosa poslechla a požádala soud o ochranu. Mohla by Darryla vyhodit z domu, sehnat si lepší práci, vrátit se do školy, zařídit si s Annou klidný domov a každý den až do konce života vařit k večeři, na co bude mít chuť.

Ellie při tom pomyšlení ztěžka polkla, protože věděla, že tohle Rosa neudělá. Neobětuje celou svou nejistou existenci za hrst slibů. Ellery se táhle nadechla a zabodla do Rosalie přísný pohled. „Nemusíte si to od něj nechat líbit. Opravdu ne. Stačí jedno slovo a já vás odsud i s Annou okamžitě odvezu někam do bezpečí. Nebo můžete učinit výpověď, podat na něj oznámení a já ho na místě zatknu.“

„Vy?“ Rosa si ji pochybovačně změřila.

„Ano, já,“ odpověděla Ellery s větší jistotou, než jakou cítila. Pohlédla ke dveřím domu, odkud je Franklin zarputile sledoval, a uvažovala, jestli mají v domě střelnou zbraň. Měřila téměř sto sedmdesát centimetrů a měla vysportovanou postavu, ale Franklin ji převyšoval skoro o třicet centimetrů a byl o víc než pětadvacet kilo těžší.

„On s vámi nikam nepojede. A navíc, k čemu by to bylo dobré? Zadržte ho, on se zítra nebo pozítří vrátí a kam se potom s Annou vrátíme?“

V sousedním městě měli ženský domov, ale kdyby ho měly využít, znamenalo by to odejít teď z domu s oblečením v ruksaku, a Ellery musela uznat, že Rosalie se neplete v odhadu, jak by to nejspíš dopadlo: Ellery by mohla Franklina zadržet, jenže šlo o prosté napadení, takže by byl na minimální kauci možná už za dvacet čtyři hodin zase venku. Dům patřil jemu. Bankovní účet byl taky jeho. Rosa s Annou by musely začít znovu od nuly. „Našli by se lidé, kteří by vám pomohli,“ zkusila to Ellery ještě jednou a rostlo v ní rozčarování z toho, že i v tomhle boji prohrávala. „Osobně udělám všechno, abych vám pomohla.“

Uvědomovala si, jak bezmocně takové prohlášení zní, už když ho vyslovovala, a potvrdila si to, když se Rose zatvářila odmítavě. „Ne ne. Musíme to vydržet ještě pár týdnů, než skončí léto, a na podzim mu zase zvýší úvazek a všechno bude v pořádku. Uvidíte.“ Táhla dceru k domu, ale Anna se z jejího sevření uvolnila natolik, že se otočila k Ellery, a jak škobrtala po nerovném trávníku, vrhla na ni prosebný pohled. Ellery udělala pár kroků jejich směrem, ale v mezích zákona byla bezmocná.

Síťové dveře se otevřely, pak za nimi ostře zaklaply a Rosalie s Annou zmizely uvnitř. Ellery osaměla s Franklinem. Byl rozložitý, světlo měl v zádech, takže obličej mu splýval s tmou, ale dobře viděla bělma jeho očí, které na ni zlostně upíral. „Držte se od mé rodiny stranou,“ varoval ji a výhrůžně zvedl prst.

„Ráda to udělám, když mi přestanete dávat důvod k vám jezdit.“

Svěsil ruku, vychrstl zbytek piva na zem a plechovku rozmačkal v prstech silných jako buřty. „Jestli mi ještě jednou zkřížíte cestu, nedivte se, když vám to oplatím.“

„Jak to myslíte?“

Pokrčil rameny a odhodil jí plechovku skoro pod nohy. „Když si to uprostřed noci takhle přihasíte ke mně domů, zasloužíte si, abych vám to oplatil. Bydlíte v Burning Tree Road, že jo? Jasně, byl jsem tam jednou na lovu a viděl jsem, kde žijete. Na tom starém statku, úplně sama.“

„Chcete mi vyhrožovat, pane Frankline?“

V přehnaném gestu zvedl odmítavě dlaň. „Co vás nemá, vážená! To jen tak ze sousedského zájmu.“

„Nejsme sousedé,“ usadila ho Ellery chladně. „Jestliže vás přistihnu na mém pozemku, zastřelím vás.“

Znovu se ušklíbl. „A tohle nebyla výhrůžka? Možná pozvání. Každopádně si můžete být jistá, že se ještě uvidíme, policistko Ellie. Ano, určitě se uvidíme.“

Ellery sevřela volant nákladáku o něco pevněji, jak projížděla po dlouhé hrbolaté cestě vedoucí k jejímu domu. Předešní majitelé cestu upravili, než před čtyřmi lety nabídl malou farmu k prodeji, jenže jak se v dalších letech střídaly mrazy a oblevy, pukliny a valy ji proměnily téměř do podoby lávového pole. Toto léto bylo zatím skoupé na déšť, a tak byla cesta rozpraskaná a prašná a od kol auta odletovaly kamínky a hlína. Farma nikdy nesloužila komerčnímu účelu, chovali tam vždy nanejvýš jen pár koní a nějakou tu drůbež. Ellery se líbila, protože stála dost daleko od hlavní silnice, za ní začínaly stovky akrů chráněného území pokrytého hlubokými lesy a ona měla pocit, že mezi stromy a hvězdami je podobně chráněná i ona sama.

„Nemáš strach z medvědů, kojotů a podobné havěti?“ neodpustila si matka, když se sem Ellery ve svých čtyřiaadvaceti nastěhovala jako čerstvá paní domu. Na splacení farmy padly všechny její finance, ty krvavé peníze, a ona měla dojem, že tím dělá ostrý stříh mezi minulostí a budoucností.

„Tady medvědi nežijou,“ ubezpečila matku, která se jinde

než ve městě necítila ve své kůži, a samozřejmě nedodala, že i mámě musí být jasné, že existuje spousta děsivějších hrozeb než nějací medvědi.

Vystoupila z auta a vdechovala chladivé noční vůně, jimiž její bydliště v letních měsících oplývalo: neopakovatelnou směs planého kvítí, posečené trávy a zemité výpary z lesa v pozadí. Byla tma, kterou narušovaly jen špendlíkové hlavíčky hvězd a srpek Měsíce na obloze, a panovalo tu takové ticho, že slyšela šumění vzdálených stromů. Dva prošlapané schody na verandu zdolala jedním krokem a odemkla patentní zámek na vstupních dveřích. Vzápětí zaslechla cvakání drápů na prkenné podlaze. „No tak pojď, Bumpe,“ pozvala ho, ale to už se do místnosti vřítíl její baset a nadšeně vrtěl ocasem. „Bylo ti tu beze mě smutno?“

Klekla si, aby mu s radostným úsměvem podržela dlouhé uši porostlé hedvábnou srstí, a přitiskla k sobě jeho pevné neposedné tělo. Očichával každý centimetr jejího těla, prostřednictvím svého citlivého čenichu se seznamoval se vším, co venku zažila, a jí bylo jasné, že při té příležitosti do sebe nasál i pořádnou porci pachu Darryla Franklina. Franklinův pokus ji zastrašit jí strach nenahnal; byl to natvrdlý primitiv, který se po večerech nejčastěji zpíjel. Kdyby ho snad napadla nějaká nepředloženost, Ellie by ho určitě viděla přijíždět už z dálky.

Naposledy podržela Bumpa za ušima a pak se zvedla. „Tak zajdeme za barák, aby ses vyvenčil, jo?“ Nadšeně za ní klusal, prošli obyvákem a krátkou chodbou do kuchyně, kde odemkla zadní vchod a vypustila psa na malý dvorek. „Jen se tentokrát drž dál od skunků,“ zavolala na něj, než odpelášil do tmy. Rozsvítila na verandě zadní světlo, aby se k domu nestáhlo moc létavého hmyzu, a Bump zatím dováděl na kraji lesa. Moc na něj neviděla, ale slyšela, jak mu na obojku cinkají známky. Nechala psa, ať se vydovádí, a znovu vytáhla mobil, aby zjistila, že jí nepřišla žádná nová zpráva, ani přes Messenger, ani textovka – a docela se jí ulevilo, že dokonce ani Sam nenapsal.

Otevřela aplikaci Messengeru a podle malé zelené tečky zjistila, že Brady je on-line. *Jsou dvě ráno, napsala mu. Jděte spát.*

Nemůžu, odpověděl. Krmíme.

Přiložil fotku, na níž byla vidět jeho obrovská ruka, malá lahvička mléka a rozkošná kulička ze šedobílé srsti. Brady Archer pracoval ve zvířecím útulku Angelman, odkud si před pár lety, krátce nato, co se sem nastěhovala, přivedla Bumpa. Společná láska ke zvířatům a záliba v hudbě 80. let způsobila, že se svým způsobem spřátelili. Jejich vztah utužila skutečnost, že oba v noci nemohli spát, takže si i nad ránem mohli vyměňovat zprávy. *Nejkyčovitější balada*, napsal například.

Hračka, odepsala. „I'd Do Anything for Love“ od Meat Loafa. Už tím jménem, plátek masa, ostatně suverénně vítězí i v kategorii Nejpraštěnější pseudonym.

Já se přikláním k „Don't Stop Believing“. Text té písně, to je snůška nahodilých věcí, na které autor kouká z okna. Pouliční světla. Lidi. Co tím vůbec chtěl básník říct?

To je rouhání! Ta skladba znamenala kulturní přelom a skupina Journey je legenda.

To jistě. Trapácká legenda.

Výměna ostrovtipných postřehů s Bradym jí připomněla, jak si za dusných nocí, kdy se zdálo, že horkem oprýská nátěr ze stěn, povídala s bratrem Danielelem, ještě když spolu všichni bydleli v laciném nájemním bytě v Chicagu. Ellie Bradymu o Danielovi nic nevykládala, vlastně se mu nesvěřila s ničím příliš osobním, a on se na žádné podrobnosti nevyptával. Právě proto jejich vztah trval. Už přestávala věřit, že získá nějaké přátele, protože ti přece většinou kladou otázky, na něž jim nemohla dát odpověď. Například *„Odkud pocházíte?“* nebo *„Kde jste přišla k těm hrozným jízvám?“* Rádi chodí na návštěvy k vám domů a chtějí si povídat o vaší rodině, vlastně by nejraději vylomili víko truhly, kde máte uložený celý život, a začali se v ní přehrabovat. Brady takový nebyl. Byla ve střehu a vyčkávala, kdy to přijde, když na počátku zapředli debatu o dlouhosrstých psích plemenech a dlouhovlasých kapelách, ale smršť otázek nenásledovala. Dál si nezávazně povídali, vtipkovali, až se nakonec uvolnila, jen tak maličko, aby vpustila do svého života jednoho přítele. Takový stav nejspíš vyhovoval i jemu. K přesvědčení, že ani Brady neměl

jednoduché mládí, došla na základě jediné věty, kterou se kdy zmínil o své matce: „Žije v Texasu,“ utrousil pouze.

Občas bývalo složité nepustit se do podrobností. Například když se jí ve zprávě zeptal: *Znáte někoho proslulého?*

Ano, napadlo ji okamžitě, *sebe*. Nebo spíš nechvalně proslulého, tak by to bylo přesnější. Vloni jednou zapnula televizi a narazila na film, v němž ji ztělesňovala vyhublá světlovlasá holka, jen se ta postava jmenovala Annabelle a měla prsa, o jakých se Ellery ve čtrnácti letech ani nesnilo. Film se jmenoval *V myslí šilence*, ale nebyl to příběh o ní. Ona v něm nefigurovala ani jako kladná hlavní postava, ani jako záporná, nýbrž představovala jen nevyhnutelné pojítko mezi nimi. *Žijeme ve Woodbury*, odpověděla tehdy Bradymu. *Koho proslulého bych tu asi mohla potkat?*

Proč jste v tuhle dobu ještě vzhůru? napsal jí teď. *Nemůžete spát?*

Hleděla na rozsvícený displej a v myšlenkách zabloudila k trojici pohřešovaných. Když se ztratila Ellery, bylo na nohou celé město a všichni ji hledali. Po Bee, Shannon a Markovi už nepátral nikdo. Za pár týdnů přijde na řadu další jméno a vypukne nové pátrání, policie i dobrovolníci budou v rojnicích pročesávat les, jako řádky mravenců na pikniku. Ellery se kousla do rtu, a aniž o tom moc přemýšlela, vyťukala otázku: *Vyměnil byste svůj život za život někoho jiného?*

Brady dlouho nereagoval. Pak přišla odpověď: *Záleží na tom, kdo by to byl.*

Někdo, koho byste neznal, upřesnila v další zprávě.

Další dlouhé mlčení. *Snad ano. Musel bych se nad tím zamyslet.*

Ellery v posledních téměř třech letech nemyslela skoro na nic jiného.

Ukončila konverzaci s Bradym a zavolala Bumpa zpátky do domu. Vychlemtal celou misku vody a pak se se záupněm svalil na prkenou podlahu. Ellie se odebrala do druhé místnosti, kterou si předělala na kancelář, ačkoli si práci nosila domů zřídka. Reprodukory se automaticky připojily přes Bluetooth a hudba začala hrát přesně tam, kde ráno skončila: uprostřed skladby „West End Girls“. Ellery ráda zaháněla ticho v domě hudbou, protože vnější kulisy jí umožňovaly

nebrat zřetel na to, co se jí honí v hlavě. Hudbu 80. let si oblíbila, když táta rozvážel v dodávce zboží zákazníkům a ona jako malá jezdila o víkendech s ním. Táta už tu dávno nebyl, ale Bruce Springsteen s ní zůstane navždy.

Její stůl měl úplně dole zamykatelnou zásuvku, kde přechovávala to málo informací, které shromáždili o třech pohřešovaných. Tentokrát si složek nevšímala a místo nich vyndala penál z umělé hmoty se Snoopym, který měla od třetí třídy. Nálepka se Snoopym a Woodstockem už byla ošoupaná a v jednom růžku se odchlipovala. Zvedla víčko a uvnitř našla známé poklady: fotku, na které byla s Danielem a mámou na molu u Michiganského jezera; vyfotil je táta v létě před tím, než je opustil. Dále tam byla stuha, kterou získala v páté třídě za vítězství v pravopisné soutěži, Danielovy hodinky s Mistrem Yodou a vizitka z FBI.

Vzala ji do ruky a tiše přečetla jméno, jež na ní stálo: Reed Markham. Herec, který ho ztělesnil v tom televizním filmu, měl hranatou čelist a černé vlasy, jež mu padaly do očí. Nevěděla, jestli Markham ještě dělá u FBI a jestli by byl ochotný jí pomoci. Sam měl pravdu, že vlastně nemá žádný důkaz o tom, že by došlo k jakémukoli trestnému činu, a že ji vede jen pocit, že tu někde brousí netvor a možná si zrovna teď vyhlíží novou oběť. Když přišlo léto, její kolegové z oddělení se na ni dívali jako na blázna, který v jednom kuse mele něco o vraždě, jenže ti neměli žádnou představu. Nebyli nikdy tak blízko. Někřčili se ve vrahově kumbálu a nehmatali prsty po drápancích ve dřevě, jež tam nehty vyryly dívky, které už přišly o život. *Poznamenaná*, napadalo Ellie, když si někdy ve tmě přejížděla prsty po jizvách. Byla poznamenaná.

Ellie věděla, že pojem „poznamenaný“ se může pojít s nadáním nebo se šílenstvím. V jejím případě možná s obojím.

Ale nemýlila se, a pokud existoval vůbec někdo, kdo by jí mohl uvěřit, pak to byl Reed Markham. I on byl totiž kdysi poznamenaný.

Reed Markham se v ženách vyznal. Měl šlechetnou, laskavou matku a tři starší sestry, kterým zjevně nevadilo, že vytoužený bratříček není přímo z rodiny. Vyrůstal v jejich pokojících, kde převládala bílá a růžová barva, sedával uveleбенý na jejich květovaném povlečení a sestry se mu svěřovaly se svými radostmi i strastmi, jako když se Kimberly podařilo přemluvit matku, že si může do pokoje pověsit plakát Kurta Cobaina, byť jen na vnitřní stranu dveří skříně, nebo když s Lynnette přestala bez sebemenšího důvodu v osmé třídě mluvit její nejlepší kamarádka. Sestry se mezi sebou ustavičně hádaly, ale s ním nikdy, a tak Reed pendloval z pokoje do pokoje a jako jediný příslušník rodiny znal všechna její tajemství – což si vysloužil tím, že si vždycky všechno nechával pro sebe. „Děkujeme Bohu i nebesům za to, že tě máma s tátou našli,“ prohlašovaly sestry pateticky a svíraly ho v navoněných náručích, což nezůstalo bez vlivu na jeho duševní i tělesný vývoj. Záhy si totiž uvědomil, že stejně snadno, jako ho rodina našla, mohl by o ni taky přijít. A tak dělal, co mohl, aby naplnil všechna její očekávání.

Tenhle letitý trénink se mu vyplatil, protože jak Reed dospíval, ocital se v ložnicích jiných děvčat, dívek, které už nebyly jeho sestry, ale kterým se líbilo, jak pozorně jim naslouchá, nepřerušuje jejich vyprávění, s jakou ochotou jim rozčesává vlasy, jak jim umí pochválit nové střevíce, protože musely vyzkoušet snad devadesát párů, než narazily na ty pravé. V době, kdy sledoval sestry, jak si na nákupech zkoušejí pořád další a další šaty, ještě nedokázal docenit,

že právě tím si tříbí schopnost vykouzlit patřičný uznalý úsměv, přesně ta pravá slova, po kterých byly dívky ochotné začít ze sebe oblečení strhávat. Později, když jeho životem prošlo hodně děvčat a on přišel na to, že stejné intuitivní schopnosti umí využít i při pátrání po zločincích, se ho kolegové občas zeptali: „Čím to je, že se tak vyznáš v lidech?“ Odpovídal, že to není zase tak těžké, jak si leckdo myslí: lidé se vám rádi svěří s tím, co v nich vězí, stačí jen dát najevo ochotu jim naslouchat.

Tak tedy Reed Markham toho věděl o ženách opravdu hodně – vlastně všechno kromě toho, jak se jmenuje ta, která právě ležela vedle něj v posteli. Hlava mu třesla, jako by ji měl ve svěráku, a připadalo mu, že se mu vyschlý jazyk nevejde do pusy. Opatrně se převálil pod přikrývkou a odhadoval situaci. Byl u ní doma, jak pochopil, když jako sova pomrkával v kalném světle rozednívání a jezdil pohledem po béžových stěnách, které nepoznával, po prádelníku přeplněném nahoře od kraje ke kraji maličkými porcelánovými... musel nadzvednout hlavu, aby na to lépe viděl... velrybami? Složil hlavu zpátky na polštář, plácl o něj, až se mu bolestí stáhl obličej, ale žena vedle něj se ani nehnula. Vzpomněl si na ten bar, kde si dal prvních pár rumů s colou. Pokoušel se rekonstruovat okamžik, kdy se k němu ta žena přitočila, a doufal, že si tím vybaví, jak se jmenuje, ale mozek mu nabízel jen obraz vroubkovaného límečku jejích upnutých žlutých šatů. Debbie? Donna? *Začínalo to na D*, domníval se a oběma rukama si promnul obličej, až ho strniště škrábalo na dlaních.

Zaslechl nejasný bzukot a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že mu vedle na nočním stolku vibruje mobil. Jeho spoléčnice se protáhla a zamrkala a Reed stačil natáhnout ruku ještě včas, než mobil spadl na zem. Na displeji se neukázalo žádné jméno, ale poznal číslo ústředí. Z práce mu už sedmadvacet dnů nikdo nezavolał a on měl dojem, že jim to tak vyhovuje. Dvakrát si odkášal, než se ohlásil: „Ano?“

„Agent Reed Markham?“

„U telefonu.“

„Mám na drátě policistku z... Woodbury v Massachusetts.

Udala jméno Ellery Hathawayová a ráda by s vámi mluvila. Prý je to naléhavé. Za normálních okolností bych vás s tím neobtěžovala, ale ona tvrdí, že s vámi pracovala na jednom z vašich dávných případů. Smím vám ten hovor přepojit?“

Reed se posadil a zády opřený o čelo postele se jednou rukou nepřestával držet za hlavu. To jméno mu neříkalo vůbec nic, ale on zrovna ležel s kocovinou v cizí posteli. „Jo, jasně, přepojte ji.“ Snažil se nebrat zřetel na to, že jeho spolunocleznice ho teď pozoruje s nelíbeným zájmem.

„Agent Markham?“ Z telefonu se ozval jiný ženský hlas, už ne tak suverénní, méně komisní.

„Ano, co si přejete?“

Následoval okamžik zvláštního ticha, z něhož se Markhamovi zdálo, že volající nedokáže najít odpověď, třebaže ona zavolala jemu. Jak ubíhaly vteřiny, z nepříjemné situace znervózněl a zrozpáčitel. „Říkáte, že jsme spolu řešili nějaký případ?“ pobídl ji, když stále mlčela.

„Svým způsobem. Už je to dávno. Znal jste mě tehdy pod jménem Abigail. Abby.“ Dlouze se nadechla. „Abby Hathawayová.“

Do prdele! Pakliže o ženě, která ležela vedle něj, nevěděl zhora nic, ta, jež volala, odpálila nálož. Pouhé její jméno vyvolalo v jeho mysli stovky drobných zážehů. Rozproudil se v něm adrenalin, hrudník se mu sevřel a dýchal zrychleně. „Já... ehm...“ Vyhrabal se z postele ve snaze uniknout příválu vzpomínek, a aniž hleděl na to, že je nahý, motal se po neznámém pokoji a hledal dveře. Našel vchod do koupelny, zamkl se tam a ani se nenamáhal rozsvítit. „Abby,“ pronesl v úžasu, jakmile našel řeč. „Jak se máte?“

„Teď si říkám Ellery. Druhým křestním jménem.“

V jeho knize vystupovala jako Patricia. Četla ji? Držela se třicet šest týdnů na žebříčku bestsellerů a už se prodával třetí dotisk. Ale taková četba pro ni asi není, ne? *Ale počkat, jí už přece není čtrnáct*, uvědomil si. Možná sama píše knihu, a proto mu volá. I z té se stane trhák, to mu bylo okamžitě jasné. *Proboha, co když se zase přihlásí televize, aby z něj dostala nové vyjádření? Aby zjistili, co dělá teď.*

„Tehdy,“ dolehl k němu skrz hradbu zděšení znovu její

hlas, „jste mi nabídl, že když budu něco potřebovat, můžu vám zavolat.“

Reeda dnes už nikdo o pomoc nežádal. Dokonce i jeho šestiletá dcera mu věnuje soucitný pochybovačný pohled, když jí v autě nabídne, jestli nechce pomoci s bezpečnostním pásem. *Ne, díky, tati. To zvládnou sama.* Teď stál nahý v koupelně ženy, jejíž jméno si nedokázal vybavit, a Abby Hathawayová ho žádá o laskavost na základě slibu, který jí dal před čtrnácti lety. „Co byste potřebovala?“ zeptal se opatrně.

„Už čtyři roky sloužím u policie ve Woodbury, ve státě Massachusetts. Před třemi lety jsme tu řešili případ pohřešované devatenáctileté vysokoškolské studentky, která v létě přijela domů na prázdniny a jedné červnové noci zmizela. Chodila s místním klukem, byl to dost bouřlivý vztah a tu noc, kdy Bea zmizela, se ošklivě pohádali. Případ vyšetřovala státní policie, ale jelikož se nenašla mrtvola, nedalo se dokázat ani to, že je mrtvá, natožpak že ji zabil její přítel.“

Reed si opřel hlavu o dveře. „To je hrozná věc, ale já nechápu...“

Ellery ho přerušila naléhavým, ale vyrovnaným hlasem. „Následující léto, skoro přesně po roce, se ztratila Shannon Blessingová. Měla za sebou opakovanou, nepříliš úspěšnou protialkoholní léčbu a žila sama, takže trvalo nějakou dobu, než si vůbec někdo všiml, že zmizela. V jejím bytě panoval nepořádek, ale na stopy zápasu to tam nevypadalo. Byla rozvedená a s bývalým manželem, který teď žije v Tennessee, se nestýkala. Spolu s ní zmizelo i její auto, a tak vyšetřovatelé dospěli k závěru, že buď odjela, aby někde začala nanovo, nebo sjela z cesty a skončila na dně nějakého jezera nebo tak něco.“

„Prohledali jste vodní nádrže v okolí?“

„Shannon neměla blízké příbuzné.“ Odmlčela se, jako by se potřebovala dát dohromady. „Nikomu vlastně nezáleželo na tom, jestli se najde. Pročesat jezero a řeku je nákladná záležitost. Na naší stanici pracuje osm policistů, agente Markhame. Máme jen tři hlídkové vozy a o jejich údržbu se stará náš náčelník.“

„Chápu.“ Reed velice dobře znal podmínky policejní

práce v malých městech, věděl, že personální obsazení místních policejních stanic už přes padesát let nepřekračuje desetičlenné stavy. Kriminální pořady jako *Policejní odznak* nebo *Zákon a pořádek* namlouvají veřejnosti, že ji chrání činorodé okrsky bohatě osazené technicky zdatnými policisty, ale realita se blíží spíš komediálnímu pohledu seriálu *Mayberry R.F.D.*

„Loni v létě zmizel Mark Roy. Trpěl v té době depresemi z čerstvé ztráty tříletého syna, který se utopil. Z lékařských záznamů vyplynulo, že Mark se z depresí provázených sebevražednými myšlenkami léčil už před patnácti lety v nemocnici a bral antidepresiva. Krátké vyšetřování bylo uzavřeno s tím, že se zřejmě vydal na nějaké odlehlé místo a tam spáchal sebevraždu, ale mrtvola se nikdy nenašla.“

Reed se zamračil. Sebevrazi často neposkytnou vysvětlení svého činu – jen asi polovina jich zanechá nějakou zprávu –, ale aby si svůj odchod naplánovali tak precizně, že je nikdo nenajde, to bývalo hodně vzácné. Nerušené soukromí vyhledávali nanejvýš k tomu, aby jim jejich rozhodnutí nikdo nepřekazil.

„Tahle zmizení jsou stále vedená jako živé případy,“ pokračovala Ellery, „ale aktivním vyšetřováním se nikdo nezabývá. Podle mě spolu ty tři činy souvisejí. Myslím si, že je má na svědomí jeden pachatel, který v prvních dvou červencových týdnech vždycky někoho unese.“

„Dnes je druhého července,“ poznamenal Reed nepřítomně.

„Ano. A proto bych potřebovala, abyste sem hned přijel.“

„Abych přijel? Myslíte tam k vám?“

„Nikdo mi nevěří,“ vysvětlovala a do hlasu se jí vkradlo zoufalství. „Přesvědčovala jsem je, jak nejlépe jsem uměla, ale náčelník mezi těmi třemi případy souvislost nevidí. Napadlo mě, že se svou pověstí a zkušenostmi byste ho možná uměl přesvědčit.“

Tři potenciální oběti, v různém věku, muži a ženy. Sám nevěděl, jestli jí má věřit. Nemluvě o tom, jak by to schytal, kdyby se zástupce ředitele Russ McGreevy dozvěděl, že se pouští do vyšetřování bez oficiálního svolení FBI, obzvlášť

ted. Zrovna poté, k čemu došlo loni. Polkl a obezřetně volil slova. „Policistko Hathawayová, rád bych vám pomohl, ale nevím, jaké máte informace. Já už u...“

„Posílá mi přání,“ vyhrkla a přerušila ho.

Další chvíli byl z druhého konce slyšet jen její zrychlený dech. „Přání?“ přeptal se konečně Reed.

„Narozeninové pohlednice, k mým narozeninám. Každý rok, jakmile někdo zmizí, dostanu pohled. Všechny jsou stejné. Na přední straně je namalovaný klaun, který drží nějaké balonky, a vevnitř je vytištěno psanými tiskacími písmeny: VŠECHNO NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM, ELLERY.“ Na delší chvíli se odmlčela. „Já tady nikomu nevykládám, kdy mám narozeniny, agente Markhame. Moc lidí to neví.“

To by asi málokdo vykládal. Abby Hathawayovou unesli večer v den jejích čtrnáctých narozenin, ironická shoda okolností, kterou vypíchl každý článek o Francisi Michaelu Cobenovi. Byla v té době nezletilá, a tak se v tisku neobjevilo její jméno, ale tuhle pikantnost si novináři nemohli nechat pro sebe. „A vy se domníváte..., co vlastně?“ zeptal se. „Že vám ty pohřešované dává někdo jako dárek?“

„Nevím, co si o tom mám myslet. Pohlednice nejsou podepsané, zpáteční adresa schází a použitelné otisky prstů se z nich sejmut taky nedají. Ale vysledovala jsem je k výrobcí, který před deseti lety skončil.“ Zaváhala, jako by se rozhodovala, kolik toho má prozradit. „Působil v Chicagu.“

Ta slova vyvolala tučt různých vzpomínek, spletených do jednoho celku: nesnesitelné vedro, které dusilo město, jako kdyby mu někdo šlápl nohou v bagančeti na krk; fotky zmračených mladých žen s uřezanýma rukama; Coben samý úsměv, když s radostným zamáváním opouštěl chicagský policejní okrsek, poté co zástupce vrchního komisaře zamumlal: „To není ten, koho hledáme.“ Abby byla v tu dobu dvacet čtyři hodin pohřešovaná a většina z jeho vyšetřovací skupiny předpokládala, že je už po smrti.

Rozsvítil si, opřel se o tvrdé porcelánové umyvadlo a zadíval se do zrcadla před sebou, aby se ujistil, kdo to na něj v nelichotivém našedlém světle z lesklé plochy hledí. *Tys ji zachránil*, oslovil ten obličej. *Ty*. Ale jeho ztrhaný výraz ho

moc nepřesvědčil. „Snad... snad bych mohl na den, dva přijet,“ přistihl se, jak ze sebe souká do telefonu. „Trochu se tam rozhlédnu, neoficiálně.“ Beztak neměl nic moc na práci.

„Děkuju,“ pronesla s ulehčením. „Děkuju vám, to by bylo ohromné.“

„Připravte se na to,“ pospíšil si, než stihla zavěsit, „že se lidi budou divit, odkud se známe. Budou se vyptávat.“ On o tom případu jednu dobu mluvil rád, ale byl si jistý, že jí takové vzpomínky dvakrát milé nebudou.

„Počítám s tím. Povězte jim...“ Vzdechla. „Povězte jim, co uznáte za vhodné.“

Zajímalo ho, jak vypadá dnes a co s ní to, co prožila, udělalo. Před čtrnácti lety ji zanechal stočenou na nemocničním lůžku, pobledlou a zafačovanou. Celý ten čas se pak nadýmal pýchou, kdykoli přišla na ten případ řeč. Tu poslední holku, tu která přežila, zachránil Reed Markham. Teď se měl již brzy na vlastní oči přesvědčit, jestli ji opravdu zachránil.

Mobil mu zazvonil znovu téhož dne odpoledne, když v autě z půjčovny mířil do Woodbury. Věděl určitě, že mu nevolá žena z předešlé noci, která, jak se ukázalo, se jmenovala Lauren, což rozmrzele zjistil, když ukončil hovor s Abby a propátral jí lékárníčku, kde měla léky na předpis. Když s ručníkem kolem pasu konečně vyšel z koupelny, našel Lauren stočenou v županu na posteli. „Byls tam pěkně dlouho,“ oslovila ho s podezřívavým výrazem. „Aspoň mě uklidni, žes netelefonoval s manželkou.“

Ne, s manželkou netelefonoval, i když ženu měl, ač jen ve světle zákona, protože ho loni požádala, aby se odstěhoval. Nemělo by ho tedy příliš překvapit, když se teď ozval telefon a na druhém konci linky ji uslyšel. „Nedorazil jsi,“ promluvila stroze namísto pozdravu a Reed se zachvěl. Uvědomil si totiž, že se dohodli, že vezme jejich dceru Tulu na večeři a ona pak u něj výjimečně přespí, jenže na to zapomněl.

„Mrzí mě to,“ omlouval se a dodal, že toho teď má moc.

„To už je podruhé, Reede. Znáš doufám to pravidlo, co nastane, když se něco přihodí do třetice.“

„Mrzí mě to,“ zopakoval a tentokrát do toho dal cit. „Měl jsem ti zavolat. Něco mi do toho vlezlo, naléhavá věc.“

Sarit na druhém konci odfrkla. „Tahle se jmenuje jak?“

Zaváhal jen na kratičkou chvíli. „Abby Hathawayová.“

Nastalo ohromené ticho a on zažil okamžik triumfu, protože tentokrát ji skutečně zaskočil. „Cože?“ vydechla konečně. „Ta Abby Hathawayová?“ Sarit Ranupamová patřila k nemnoha lidem, kteří znali skutečné jméno toho děvčete, protože to byla právě ona, kdo Reeda přemluvil, aby o případu napsal knihu. Tehdy se poprvé potkali na galavečeru pořádaném starostou v zájmu potírání domácího násilí. Sarit byla mladou nadějnou reportérkou *Washington Postu* a Reeda od Cobenova případu dělily už dva roky, ale kauza se zrovna v té době dostala znovu do centra pozornosti médií, protože Coben konečně stanul před soudem. Reed neměl na psaní talent; spolehl se na Saritin čistý styl a smysl pro příběh, nechal se jí vést a společně sepsali *Ztracené děvčátko*, knihu, která vzbudila ohlas v celé zemi.

„Jo,“ přitakal a ke svému údivu se neubráníl, aby nedal najevo, jak ho to samotného překvapilo, když pokračoval: „Zavolala mi dneska ráno a vyprávěla mi o řadě pohřešovaných osob, po kterých pátrají v Massachusetts. Dělá tam snad nižší zástupkyni náčelníka nebo něco na ten způsob.“

„Jak vypadá? Má rodinu? Uvažuje o tom, že by svoje zážitky zveřejnila?“

Reed se musel skoro usmát, když viděl, jak se probudila Sarit, jakou znával, novinářka, jež ucítila nosné téma, vypravěčka, která chce vždycky vědět, jak to dopadlo. „Nevím. Ještě jsem ji neviděl. Ta zmizení jí dělají docela starosti a ona mě požádala o pomoc.“

„A to se nedalo o čtyřiaadvacet hodin odložit?“

„Tvrdila, že je to naléhavé.“

Sarit pochybovačně sykla; ten zvuk od ní Reed v posledních několika letech slyšel často. „Tohle už není tvoje práce, Reede. Už nemusíš chytat první letadlo, když někdo zmizí nebo někoho najdou mrtvého v kdovíjakém zapadákově. Příští měsíc máme jít k soudci a on se bude ptát, cos udělal pro to, abys zůstal ve styku s Tulou. Zajímalo by mě, co na to odpovíš.“

Vybavil se mu den, kdy jeho dcera přišla na svět, neobyčejně klidná a vážná na někoho, kdo měl právě za sebou porodní trauma, a jak mu bez pohnutí ležela v náruči a hleděla na něj doširoka otevřenýma důvěřivýma očima. Kdykoli od té doby ulovil nějakou lidskou stvůru, myslel při tom na ni. „Vyříd Tule, že je mi to líto a že ji mám rád. Měl bych se vrátit zítra, nejpozději v pondělí. Zavolám jí a domluvíme si, kdy si u mě před spaním dá pořádnou dávku *Mého malého Ponyho*. Klidně budu dělat princeznu Chryzantému.“

„Princeznu Celestii,“ opravila ho Sarit nepřítomně. Téměř neslyšně zahučela, což znamenalo, jak Reed už věděl, že jí něco nejde do hlavy. „Já tomu nerozumím, Reede... Proč volala tobě? A proč zrovna teď?“

„Už jsem ti to vysvětlil. Chce znát můj profesionální názor na situaci.“ Sarit měla dost taktu, aby nezdůraznila, že Abby Hathawayová je patrně jediná, kdo je na něj zvědavý. Reed se naopak nezmínil o zvláštním pocitu, který mu hlodal v mysli od chvíle, kdy Abby zavolala. Pohlednice k narozeninám z Chicaga signalizovaly, že o jejím tajemství ví ještě někdo, a i když to nutně nemusí být vrah, má zvrácené potěšení z toho, že jí může zlehka nahánět strach. Ať už to byl kdokoli, s Cobenovým případem musel být zevrubně obeznámený, což znamenalo, že určitě pozná i Reeda.

Když ho konečně výjezd z dálnice nasměroval k Woodbury, vypadalo to, jako by podél silnice vyrašil ze všech stran les, mohutné neforemné stromy připomínající huňaté medvědy, jimiž filtrované sluneční světlo pronikalo jen jakoby zdálky. Reed dojel kopcovitou krajinou až do města, kde stromy musely ustoupit malé výspě civilizace. Měli tu benzinku, poštu, lékárnou, kostel s bílými věžemi jako vystřižený z novoanglické tradice, pár obchodů a alespoň jednu restauraci s barem. Reed projel celým centrem ani ne za pět minut. Zahlédl nízkou cihlovou budovu s bíle malovaným štítem na průčelí, kde vyvedené ozdobným písmem stálo **POLICEJNÍ ODDĚLENÍ WOODBURY, ZAL. 1903**. Jak už předem čekal, před domem na ulici parkoval jen jeden hlídkový vůz.

Reed to otočil do protisměru, aby mohl zastavit za policejním autem, a v myšlenkách zalétl k Abby a k tomu, jaké to bude znovu se s ní vidět. Dva roky po událostech, když psal knihu, se letmo spojil s její matkou, u které se poptal, jak se dívka vede, aby měli nějaké potěšující novinky do doslovu. „Ale jo, Abby se daří docela dobře,“ dozvěděl se tehdy od matky. „Má samé jedničky. Je oporou družstva košíkárek na střední škole. Jizvy už nejsou skoro vidět. Chce pokračovat na vysokou a díky penězům, které jí lidi posílali, když z toho všeho vyvázla, si může vybrat, jakou bude chtít – předtím jsme si hodně z nich nemohli dovolit –, takže to, co se stalo, bylo nakonec alespoň k něčemu dobré.“ Reed povznášející epilog poctivě předložil veřejnosti, Abbyino jméno však samozřejmě neodhalil, ale teď si uvědomil, že žádný z těch údajů si neověřil u ní samotné. Nechtěl v ní jítřit ošklivé vzpomínky.

Dveře z masivního dřeva se ve vlhkém vzduchu zdeformovaly a zasekávaly, takže Reed se do nich musel opřít a do woodburyské policejní stanice spíš vpadl, než vešel. V predsáli však nenašel nikoho, kdo by se stal svědkem jeho rozpačitého příchodu. Viděl jen sterilní šedobílé linoleum na zemi, krátkou řadu plastových židlí a úzký umakartový pult se zasouvacím oknem vzadu. Na pultě ležel zvonek, kterým se dala přivolat služba. Reed na něj jednou klepl a chvíli nato se sklo odsunulo a okénkem nakoukl policista s tuctovým obličejem a tmavými vlasy vystříhanými strojkem. „Co si přejete?“ zeptal se.

„Jmenuju se Reed Markham. Přišel jsem za Ellery Hathawayovou.“ V duchu si poblahopřál, že použil správné jméno.

Policajt otočil hlavu a zahulákal přes rameno: „Hathawayová, máš tady návštěvu!“

Prakticky vzápětí se zjevila v kovových dveřích a Reed překvapeně zamrkal. V duchu si ji představoval jako o něco větší vydání dívky, kterou znal – hubenou, vyčouhlou, se špinavě blond vlasy a vybledlýma očima, které se na nikoho nepodívaly zpříma –, ovšem žena, která před ním stanula, měla tmavé vlasy hladce stažené vzadu, urostlou sportovní figuru a chladný pohled, kterým jako by každého oceňovala.

Jen oči zůstaly stejné, připomínaly rozpraskané mramorové kuličky v barvě šalvěje. Kdyby ji někdy spatřil Francis Coben, podle těch očí by ji dokázal spolehlivě vybrat z řady jinak podobných žen: *To je ona. Tuhle jsem unesl.*

„Nečekala jsem, že se tu jen tak zjevíte,“ prohlásila a Reed nevěděl, jestli myslí na stanici nebo vůbec ve Woodbury.

„Tvrdila jste, že je to naléhavé,“ vysvětlil a všiml si, že se lehce usmála.

„No to jo, víte, já nejsem zvyklá, že mi někdo věří. Pojdme dozadu.“

Zavedla ho do útrob stanice, kde se jeden vedle druhého tísnilo šest stolů. Tři policisté, kteří byli právě na služebně, se k němu jako jeden muž otočili, zírali na něj a Reed si uvědomil, že tady nebudou mít vůbec žádné soukromí. Z oddělené kanceláře na druhém konci místnosti vyšel jakýsi člověk, nejspíš místní náčelník, jak Reed usoudil. V ruce držel svazek papírů a sundal si brýle na čtení, aby si návštěvníka lépe prohlédl.

„To je můj šéf Parker,“ informovala ho Ellery šepem. „K tomuhle všemu mi nedal výslovné svolení, jak brzo zjistíte. Doufám, že to nebude problém.“

Reed taky neměl svolení FBI. „To nevadí,“ ujistil ji a vypjal hrud' směrem k přicházejícímu náčelníkovi.

Místní velitel podal Reedovi ruku. „Jsem náčelník Sam Parker,“ představil se přátelsky, ale zvědavost tím nezakryl. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Reed Markham. Přijel jsem tady za policistkou Hathawayovou.“

„Ano?“ Parker po něm sjel pozorným pohledem od hlavy k patě, aby mu neušel žádný detail jeho polotrika Ralph Lauren, značkových džínů sepraných už od výrobce a kožených mokasínů. Reeda napadlo, jestli se neměl zastavit doma a vzít si na sebe oblek.

„Mohli bychom si popovídat v kanceláři?“ navrhla Ellery. Parker velkomyslně napřáhl ruku. „Samozřejmě.“

Jeho kancelář byla sotva tak velká, aby se do ní vešel stůl se židlí, registračka a ještě dvě další židle. Namačkali se dovnitř a posadili se. Ellery nervózně cupovala modrý kanýr na lemu

své uniformy a Reedovi se zdálo, že pod manžetou na zápěstí zahlédl nezřetelný bílý obrys jizvy. Všiml si ho samozřejmě hlavně proto, že věděl, kam se má dívat.

„Nuže, pane Markhame,“ začal náčelník a opřel se zády do židle. „Co vás dnes přivedlo na policejní stanici ve Woodbury?“

„Agent Markham,“ opravila ho Ellery a Reed měl na malou chvíli provinilý pocit. Doufal, že nikdo nezavolá na FBI, aby si to ověřil. „Byl tak laskavý a nabídl se, že nám pomůže s těmi pohřešovanými.“

Parkerovo bujné obočí se stáhlo k sobě a koutky úst mu povisly. „Takže FBI,“ opakoval a upřel na Reeda ještě podezíravější pohled než do té chvíle.

„Pracuji v sekci behaviorálních věd,“ upřesnil Reed. Prakticky vzato to nebyla pravda, ale za frázi „prakticky vzato“ se toho dalo schovat hodně.

„Tedy policejní psycholog,“ přeložil si to Parker.

„Dá se to tak nazvat.“

Náčelník se podíval na Ellery a maličko přimhouřil oči. „Nevěděl jsem, Ellie, že jste tak zadobře s federály.“

Ellery se sice začervenala, ale situaci ustála. „Vždycky jste nám kladl na srdce, abychom vzhledem k našim omezeným prostředkům byli vynalézaví. Tak jsem agentu Markhamovi prostě zavolala. Když už ho tady máme, určitě neuškodí, podívá-li se do spisů. Sám jste to opakoval nesčetněkrát – vyšetřování se dostalo do slepé uličky. Třeba objeví něco, co jsme přehlédli.“

„Z Quantika je to sem hodně daleko, agente Markhame. Míváte ve zvyku zabývat se případy pohřešovaných, kdykoli vám zavolá řadový policajt?“

Reed vycítil, jak při té otázce strnula. Dal by přednost tomu, aby sama po svém vysvětlila, jak na něj přišla, jenže ztratila řeč a nezodpovězená otázka zůstala hrozivě viset ve vzduchu. Ve stísněné kanceláři ubíhaly v tichu vteřiny. „Znám se už dlouho s její rodinou,“ chopil se nakonec slova Reed a vedle sebe cítil, jak Elleryino napětí povolilo. „Dělám to z dlouholetého přátelství, nic víc za tím nehledejte.“

„Chápu.“ Parker přejížděl zrakem z jednoho na druhého

a Reedovi bylo jasné, že mu to nevěří. „Samozřejmě si váším toho, že jste absolvoval tak dalekou cestou, abyste nám nabídl své služby, ale nemám v úmyslu umožnit nahlédnout do spisů někomu, kdo se o ně zajímá jen z dlouholetého přátelství. Takhle u nás nepracujeme.“

„Slíbil jste to.“ Ellery poposedla dopředu a rozhořčeně pokračovala: „Slíbil jste mi, že když najdu nový pohled na ty případy, můžeme obnovit vyšetřování. Tak jsem ho našla. Agent Markham patří mezi největší behaviorální odborníky u nás a projevil ochotu naše případy posoudit. Opravdu chcete, abych Annie a Daveu Nesbitovým musela sdělit, že jsme ho odmítli, protože jste nesmyslně lpěl na protokolárním postupu?“

Z Parkerova výrazu bylo znát, že má zlost, ale okamžitě ji zkrotil. „Nesbitovy s tím nezatěžujte,“ varoval ji. „Užili si toho od vás už tak dost, když jste jim léto co léto nedala pokoj se svými domněnkami.“

„Zaslouží si dozvědět se pravdu.“

„Pravdu ano. Ale ne výmysly o nějakém sériovém vrahovi.“ Zlostně se dívali jeden na druhého a potom Parker táhle a vyčerpaně vydechl. „Dejte mi den na rozmyšlenou,“ navrhl. „Promluvím si o těch vyšetřovacích spisech s Jimmym a uvidíme, co by mohlo mít nějaký význam.“

„Den na rozmyšlenou? Nemůžeme ztratit další den!“

„Mně to připadá docela rozumné,“ vložil se do jejich slovní výměny Reed mírně. Ellery se k němu rozzlobeně natočila, protože přerušil její výlev. „Beztak jsem plánoval, že se tu zdržím do druhého dne. Máte tu nějaký motel, který byste mi doporučili?“

Ellery si s náčelníkem vyměnila další zvláštní pohled, jako by ani na tuhle otázku nechtěl ani jeden z nich z neznámého důvodu odpovídat. „Na cestě do Pittsfieldu jeden najdete,“ odvětil nakonec Parker nevrle. „Ellie vám ukáže cestu, když budete potřebovat. Policistko Hathawayová, vyprovodte našeho hosta a pak se sem vraťte, ať to spolu probereme.“

Odpověděla strohým „ano, pane“ a vedla Reeda zpátky přes služebnu, kde je všichni přítomní policisté provázeli zvídavými pohledy. Reed si všiml, jak si jejich pozornosti